

- ΔΟΥΛΟΣ Α: Ορίστε μια γερή μπουκίτσα που φέρνω στο σκαθαράκι μας εγώ.
- ΔΟΥΛΟΣ Β: Δωσ' του, πανάθεμά το. Που νοστιμότερα φαΐ ποτέ του να μην φάει.
- ΔΟΥΛΟΣ Α: Αχ, πως βρωμοκοπάει! Πάτα καλά του γαϊδάρου την κοπριά και πλάσε του άλλη μια πίτα.
- ΔΟΥΛΟΣ Β: Ορίστε παρ' την. Έτοιμη στην έχω την πίτα από κουράδι! Καλέ! Που πήγε εκείνη που του 'δωσες πριν λίγο; Την έφαγε αμέσως;
- ΔΟΥΛΟΣ Α: Εσύ τι λες; Μια χασιά την έκανε, να 'τανε κι άλλη! Έλα τώρα, ζύμωνε πιο πολλές, σφιχτές και στρογγυλές.
- ΔΟΥΛΟΣ Β: Αμολάτε γαϊδάροι κι άλλες σβουινιές να μην τελειώσουν τα υλικά μας.
- ΔΟΥΛΟΣ Α: Φτιάξε του και μια αγελαδινή, να 'ναι παχιά και ζουμερή.
- ΔΟΥΛΟΣ Β: Αχ, Δια μου, τι τραβάμε! Πάντως για ένα πράγμα δεν πρόκειται ποτέ να μας κατηγορήσουν. Ότι εν ώρα εργασίας, τσιμπολογάμε.
- ΔΟΥΛΟΣ Α: Έλα σταμάτα. Και μόνο που το λες αηδιάζω. Άντε λοιπόν. Φέρε κι άλλη κι άλλη μια. Μην σταματάς να φέρνεις.
- ΔΟΥΛΟΣ Β: Ε, όχι μα την Ήρα, σταματάω. Δεν πάει άλλο. Γέμισε ο κόσμος κοπριά. Πόσο θα χλαπιακιάζει πια αυτό το αχόρταγο σκαθάρι;
- ΔΟΥΛΟΣ Α: Εντάξει μην φωνάζεις. Θα μαζέψω ότι έχει μείνει να του το δώσω για γλυκό.
- ΔΟΥΛΟΣ Β: Δωσ' του ότι θέλεις και τράβα στο καλό. Μήπως ξέρει κανείς σας, που μπορώ να αγοράσω μια μύτη χωρίς ρουθούνια; Γιατί αν συνεχίσω να πλάθω κουραδόπιτες με αυτήν που μου χάρισε η μάνα μου, θα πέσω κάτω, σας το λέω. Στο γουρουνάκι και στον σκύλο ότι και να τους πετάξεις, θα το φάνε δίχως διαμαρτυρία. Ενώ ετούτος εδώ ο σκάθαρος, είναι εκλεκτικός ο κύριος, βλέπετε. Αν πρώτα δεν πατήσεις την κουράδα καλά καλά να γίνει σαν ζυμάρι κι έπειτα δεν την τυλίξεις όμορφα να μοιάζει με τσουρέκι, σηκώνει το κεφάλι και δεν καταδέχεται να φάει. Για να δω τι κάνει. Πω-πω, πως μασουλάει. Σαν παλαιστής, με τις δαγκάνες, έχει κάνει κεφαλοκλείδωμα σε μια πίτα και την τρώει. Φάε, φάε να δούμε τι θα καταλάβεις. Ήθελα να 'ξερά: ποιος θεός το έφτιαξε ετούτο εδώ το πράγμα; Σίγουρα όχι η Αφροδιτούλα η ωραία που είναι σαν λουλούδι, μα ούτε και οι Χάριτες που όλο πλένονται και βάζουνε κολόνιες.
- ΔΟΥΛΟΣ Α: Ε, τότε ποιος λες να το έφτιαξε;
- ΔΟΥΛΟΣ Β: Σίγουρα ο Δίας ο πορδοκλάστης.
- ΔΟΥΛΟΣ Α: Ετούτα τα παιδιά, που απ' όσο βλέπω κόβει το μυαλό τους, θα αναρωτιούνται: τι στο καλό το θέλουμε το γιγάντιο σκαθάρι; Τι δουλειά έχει εδώ πέρα ένα γιγάντιο σκαθάρι και γιατί αυτοί οι δύο, ο πανέξυπνος και ο βλαξ, πλάθουν όλη τη μέρα κουραδόπιτες και το ταιΐζουν;
- ΔΟΥΛΟΣ Β: Καλά πήγαινε τώρα μέσα πανέξυπνε να του δώσεις να πει γιατί έχει σκάσει απ' το φαΐ και θα τα εξηγήσω εγώ στα παιδιά.

(Βγαίνει ο ΔΟΥΛΟΣ Α)

Κοιτάξτε το λοιπόν να δείτε. Η η εξήγηση είναι απλή. Ο κύριος μας έχει φάει κόλλημα μεγάλο. Μπήκε στο κεφάλι του μια νέα τρέλα και όλη μέρα στρέφεται προς τον ουρανό και βρίζει τον Διά. “Για κατέβα κάτω” του λέει “αν είσαι άντρας” “Γιατί έχεις βαλθεί να καταστρέψεις όλη την Ελλάδα;” Μα ο Δίας δεν κατεβαίνει.

Ωχ να τος που 'ρχεται. Όχι ο Δίας, ο κύριος μου. Ακούστε καλά να δείτε τι του σούρνει

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Δια! Δια, λοιπόν, τέλος! Εντάξει; Φτάνει. Δεν πάει άλλο. Πόσες ακόμα συμφορές θα φέρεις στον λαό μας; Τον τόπο αυτό θέλεις τελειώς να ισοπεδώσεις; Τίποτα να μην μείνει όρθιο στο τέλος;

ΔΟΥΛΟΣ Β: Τον ακούτε; Εγώ πάντως πιστεύω πως το μυαλό του δεν είναι και πολύ καλά. Πριν λίγες μέρες, κοιτούσε τον ουρανό και μονολογούσε "Πως θα ανεβώ στον Δία να τον αρπάξω απ' τον γιακά;" Άρχισε το λοιπόν, πέτρα την πέτρα, μια σκάλα να κατασκευάζει για να ανεβεί στους ουραμούς. Μα τώρα πείτε μου εσείς που είστε έξυπνα παιδιά, πόσο ψηλά να φτάσει μια πέτρινη σκάλα; Γκρεμίστηκε λοιπόν και βάρωσε την κεφάλι του στο χώμα. Δεν έβαλε όμως μυαλό. Μόλις συνήλθε έφυγε κατευθείαν ταξίδι για την Αίτνα και από 'κει γύρισε καβάλα πάνω σε ετούτο το τεράστιο σκαθάρι. "Με αυτόν το Πήγασο" φώναζε "θα ανεβώ στους ουραμούς." Δεν το ξέραμε ότι ο Πήγασος έτρωγε κουράδες. Κάνει εξάσκηση κάθε μέρα. Γιατί όσο και να το κάνεις, δεν είναι απλό πράγμα να ιππεύσεις ιπτάμενο μαμούνι.

(Εμφανίζεται ο Τρυγαίος καβάλα στο σκαθάρι)

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Έλα σκαθαράκι μου καλό μου εσύ. Πάρ' το σιγά σιγά και μην τινάζεσαι απότομα και πέσω. Έτσι ήρεμα - ήρεμα. Μαλακά κι ωραία. Όπα! Όπα! Ήρεμα λέμε! Ήρεμα! Έτσι καλύτερα τώρα. Φτου! Μη μου πετάς στην μούρη τις βρωμιές σου, γιατί στο στάβλο θα σε κλείσω.

ΔΟΥΛΟΣ Β: Αφέντη μου, πως είσαι; Όλα εντάξει;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Άσε με ήσυχο! Μη μου μιλάς. Προσπαθώ να συγκεντρωθώ.

ΔΟΥΛΟΣ Β: Αχ, Αφεντάκο μου καλέ. Τι σε έπιασε και εκεί ψηλά στους ουραμούς πετάς;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Για το καλό των ανθρώπων βρε πετάω. Έχω σχέδιο σπουδαίο στο μυαλό μου.

ΔΟΥΛΟΣ Β: Ναι, ναι το ξέρω το σχέδιο που έχεις στο μυαλό σου και καθόλου δε μ' αρέσει. Κατέβα να χαρείς στη γη αφεντουλίνο μου. Κατέβα, προσγειώσου.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Σταμάτα βρε χαμένε
Σταμάτα βρε στριμένε
Στους ουραμούς θα τιναχτώ
Με μια γερή πορδή

ΔΟΥΛΟΣ Β: Δεν σταματώ καθόλου
Δεν πείθομαι διόλου
Αν δεν μου πεις γιατί στον ουρανό
Κι όχι στην γη;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Τον Δία θα ζητήσω
Τον Δία θα ρωτήσω
Γιατί έχει βαλθεί τον κόσμο
Να τον κάνει λίμπα;

ΔΟΥΛΟΣ Β: Κατέβα βρε καλέ μου
Κατέβα βρε χρυσέ μου
Πιες λίγο απ' το καλό κρασί
Κι ένα κοψίδι τσίμπα

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Ποτέ! Όσο η χώρα μας υποφέρει, δεν θα επαναπαυτώ. Θα ανεβώ στον ουρανό και τον Δία θα καταγγείλω, που αφήνει τον πόλεμο να καταστρέφει τα πάντα.

- ΔΟΥΛΟΣ Β: Α, να! Το παιδί σου το ορφανό! Παιδί, φώναξε τον πατέρα σου πίσω να γυρίσει, γιατί ετοιμάζεται στην στρατόσφαιρα να εκτιναχτεί.
- ΚΟΡΗ: Πατερούλη μου! Καλέ μου πατερούλη! Είναι αλήθεια πως ετοιμάζεσαι να κάνεις παρέα στα πουλάκια; Γύρνα πίσω σε εμένα που σε αγαπάω.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Κορούλα μου αγαπημένη, να μην νομίζεις πως δεν στεναχωριέμαι που φεύγω έτσι. Όμως ετούτο το ταξίδι για το καλό σου κάνω, αυτό να το θυμάσαι. Τι άλλο να πράξω ο δύστυχος, που κάθε μέρα λες πως πεινάς και θέλεις να σε ταΐσω, ενώ στο σπίτι μέσα δεν έχουμε δραχμή; Ο πόλεμος τα ρήμαξε όλα. Μα όταν θα γυρίσω θα σου φέρω ότι ζητά η καρδιά σου.
- ΚΟΡΗ: Και πως σκοπεύεις πατέρα μου να ταξιδέψεις; Με τούτο το σκαθάρι;
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Μάλιστα! Είναι το μόνο που μπορεί, πολύ ψηλά να φτάσει. Το είπε και ο Αίσωπος σε μια ιστορία.
- ΚΟΡΗ: Δεν θα 'ταν πιο ωραίο τον Πήγασο να καβαλούσες; Να 'φτανες στους θεούς πιο μεγαλοπρεπής, σαν ήρωας τραγωδίας;
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Και γιατί να με περάσουνε για τέτοιον οι θεοί; Καλύτερα να φτάσω μέσα στην βρώμα και την δυσωδία, όπως έχει καταντήσει ετούτη η γη. Μόλις με δουν, να πουν: να ένας φουκαράς.
- ΚΟΡΗ: Κι αν πέσεις στην θάλασσα πατέρα μου, πως θα σωθείς;
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Δεν βλέπεις που είναι το μαμούνι φουσκωτό για να επιπλέει. Πήρα μαζί μου κι ένα τιμόνι να το οδηγήσω σαν βαρκούλα αν χρειαστεί.
- ΚΟΡΗ: Και ποιο λιμάνι θα σε δεχτεί καβάλα σε σκαθάρι;
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Μα το πιο βρώμικο απ' όλα. Ο Πειραιάς.
- ΚΟΡΗΣ: Πρόσεχε πατέρα μας μην πέσεις και πονάς!
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Θα προσέχω κορούλα μου. Να μην ανησυχείτε. Και εσείς παιδιά τώρα που θα πετώ μην αμολίσετε καμία μυρωδάτη. Γιατί θα νομίζει το σκαθάρι πως εντόπισε φαί και πίσω στην γη θα κατεβεί.
- Τώρα πετώ στα σύννεφα κι ελεύθερος πλανιέμαι
και από τον ουρανό τη γη κοιτώ κι αναρωτιέμαι
Τι λόγο έχουμ' οι άνθρωποι διαρκώς να πολεμάμε;
Να βρίσκουμε παντού εχθρούς και πάνω τους να ορμάμε
Τι λόγο έχουμ' οι άνθρωποι διαρκώς να πολεμάμε
- Εδώ ψηλά είναι ήσυχα, ο άνεμος φυσάει
Κι όπως γλιστράει απαλά μου σιγοτραγουδάει
Ανέβαινε σκαθάρι μου ψηλά και μην σε νοιάζει
Η κατοικία των θεών με σύννεφο θα μοιάζει
Ανέβαινε σκαθάρι μου ψηλά και μη σε νοιάζει
- Μα τώρα φτάνουν τα τραγούδια. Νομίζω πως μέσα από τα σύννεφα διακρίνω ένα παλάτι. Μπράβο σου σκαθαράκι μου! Το ήξερα πως μόνο εσύ στην κατοικία των θεών θα με οδηγούσες. Ζύγωσε τώρα μαλακά σε αυτήν την προκουμαία που μοιάζει με βαμβάκι. Με συγχωρείτε κύριε. Μπορείτε να με βοηθήσετε να δέσω το σκαθάρι;
- ΕΡΜΗΣ: Δεν το πιστεύω! Άνθρωπος στους ουρανούς! Μείνε πίσω βέβηλε μην πλησιάζεις! Ωχ, Ηρακλή μου δυσωδία! Τι είναι ετούτο το αηδιαστικό το πράγμα;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Για 'μένανε μιλάς;

ΕΡΜΗΣ: Όχι για σένα, γι' αυτό το δίπλα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Αυτό είναι το όχημα μου.

ΕΡΜΗΣ: Και γιατί μυρίζει έτσι;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Είναι σκαθάρι ανεπτυγμένο και ευρύχωρο.

ΕΡΜΗΣ: Καβάλα σ' αυτό ανέβηκες εδώ πάνω;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Μάλιστα, μην το βλέπετε έτσι. Άμα το καλοταΐσεις, δίνει.

ΕΡΜΗΣ: Γι' αυτό ζέχνεις κι εσύ βρε κακομοίρη; Λέγε ποιος είσαι σιχαμένε! Ποιο είναι το όνομα σου ελεεινέ βρομιάρη; Μίλα κάτοικε του βόθρου!

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Αν με αφήσεις θα σου πω.

ΕΡΜΗΣ: Λέγε πως σε λένε.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Κουράδη.

ΕΡΜΗΣ: Σοβαρά; Κι από πια γενιά κρατιέσαι;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Απ' την γενιά των ξακουστών Κουράδων.

ΕΡΜΗΣ: Αλήθεια, και ποιος ήταν ο πατέρας σου;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Ο Κουράδης με τ' όνομα, κουράδα κι η μητέρα μου.

ΕΡΜΗΣ: Λοιπόν τέρμα τα αστεία. Αν δεν μου πεις το όνομα σου, θα επιστρέψεις άδοξα στην γη και δεν θα σου αρέσει.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Πολύ καλά, θα σου το πω. Τρυγαίος λέγομαι. Από τον δήμο Ασθονίας. Βλέπεις τα σπιτάκια εκεί κάτω; Έχω δικάμου αμπέλια. Είμαι τίμιος άνθρωπος και σοβαρός.

ΕΡΜΗΣ: Και τι σε φέρνει στα μέρη μας αξιοθρήνητο πλάσμα;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Μα τι άλλο; Σου έφερα θυσία ετούτα τα κοψίδια.

ΕΡΜΗΣ: Πες το άνθρωπε μου τόση ώρα! Αχ βρε καημενούλη. Ζορίστηκες πολύ να φτάσεις ως εδώ; Πως ήταν το ταξίδι; Θα πρέπει να 'σαι ψόφιος.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Μόλις είδες τον μεζέ άλλαξες συμπεριφορά. Κάνε μου την χάρη και φώναξε μου τον Διά. Θέλω να του μιλήσω.

ΕΡΜΗΣ: Τον Διά είπες; Μα δεν είναι εδώ. Φύγανε χθες. Όλοι οι θεοί παρέα, πήγαν στα ξένα εκδρομή. Για τόσο δα τους έχασες.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Αλήθεια; Και σε ποιο μέρος της γης ταξίδεψαν, να πάω να τους βρω;

ΕΡΜΗΣ: Της γης είπες; Ας, γελάσω. Στα πιο απόκρυφα μέρη του ουρανού πήγαν να παραθερίσουν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Κι εσένα; Σ' αφήσανε μονάχο σου εδώ πέρα;

- ΕΡΜΗΣ: Ναι, με παρατήσανε τον δόλιο, το κάστρο να φυλάω και να κάνω την φασίνα.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Και γιατί έφυγαν έτσι ξαφνικά; Κουράστηκαν απ' τις υποχρεώσεις;
- ΕΡΜΗΣ: Όχι, δεν κουράστηκαν, θύμωσαν με τους Έλληνες. Δεν θέλουν λέει ούτε να σας βλέπουν. Άφησαν στο πόδι τους τον Πόλεμο, να κάνει κουμάντο στα θέματα της γης, γιατί λέει πως μόνο εκείνος σας αξίζει.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Και γιατί θύμωσαν;
- ΕΡΜΗΣ: Γιατί δεν σταματάτε τις εκθροπραξίες.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Εμείς δεν σταματάμε τις εκθροπραξίες;
- ΕΡΜΗΣ: Μάλιστα εσείς, ποιος άλλος;
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Ο Δίας δεν αφήνει τον πόλεμο να σταματήσει. Γι' αυτό ήρθα να του μιλήσω.
- ΕΡΜΗΣ: Όλες σας τις βλακείες θα τις ρίχνετε στον Δία; Αναλάβετε κι εσείς καμιά ευθύνη επιτέλους! Εκείνος σας έδωσε ένα σωρό ευκαιρίες να σταματήσετε τον πόλεμο μα εσείς τίποτα.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Τι μου λες;
- ΕΡΜΗΣ: Για θυμήσου εκείνη τη φορά που ήρθαν οι Σπαρτιάτες να ζητήσουνε ειρήνη, τι τους απαντήσατε; "Όχι βέβαια! Τώρα που νικάμε θα σταματήσουμε; Δεν είμαστε χαζοί" κι όταν αργότερα, πήγατε εσείς γονατιστοί για να ζητήσετε ειρήνη, τι σας είπαν; "Τώρα ξεχάστε το. Τώρα νικάμε εμείς!" Τόσο ξεροκέφαλοι που είστε οι Έλληνες ποτέ δεν θα μονιάσετε.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Δεν έχεις άδικο σε αυτά που λες. Έτσι γίναν τα πράγματα.
- ΕΡΜΗΣ: Έτσι όπως τα κάνατε, δεν νομίζω να ξαναδείτε ποτέ σας την ειρήνη.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Γιατί, που βρίσκεται τώρα;
- ΕΡΜΗΣ: Την έκλεισε ο πόλεμος σε σπήλαιο βαθύ. Και χθες το βράδυ, τον είδα που κρατούσε ένα γουδί μεγάλο.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Και τι το θέλει το γουδί;
- ΕΡΜΗΣ: Φαντάζομαι, θα ρίξει μέσα όλες τις πόλεις της Ελλάδας και θα σας κάνει σκόνη. Τι άλλο να το θέλει; Φεύγω τώρα, γιατί είναι η ώρα που βγαίνει απ' το παλάτι και δεν μ' αρέσει καθόλου τα μούτρα του να βλέπω.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Αχ, να χαρείς μην με αφήνεις μόνο μαζί του. Τρέμω και μόνο στην σκέψη να τον αντικρίσω.
- ΕΡΜΗΣ: Δεν μπορώ να χασομεράω άλλο μαζί σου. Πρέπει τα βάζα της Ήρας να ξεσκονίσω και να βάλω την μπουγάδα της Αφροδίτης. Σε ευχαριστώ για τα κοψίδια.
(Φεύγει ο Ερμής)
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Ηρακλή, δώσε μου θάρρος την όψη του να αντέξω.
- ΠΟΛΕΜΟΣ: Αχ, ανθρωπάκια άμοιρα, έρχεται η ώρα που τα κοκαλάκια σας θα αλέσω.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Απόλλωνά μου, τι τεράστιο γουδί! Εκεί μέσα όλα θα τα λιώσει.

- ΠΟΛΕΜΟΣ: Πρώτα θα ρίξω πράσα απ' τις Πρασιές και θα τα κοπανίσω.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Εντάξει, οι Πρασιές είναι πόλη Λακωνική, εμάς αυτό δεν μας πειράζει.
- ΠΟΛΕΜΟΣ: Σικελία με τα τυριά σου, πέσε κι εσύ να αφανιστείς.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Ου, καλά, και η Σικελία είναι στην άλλη μεριά του κόσμου. Ούτε που θα μάθουμε ποτέ, τι έγινε τόσο μακριά.
- ΠΟΛΕΜΟΣ: Μέγαρα! Έφτασε η σειρά σας να σας κάνω σκορδαλιά.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Εντάξει και τα Μέγαρα όσο να πεις, δεν είναι και δίπλα. Μισή μέρα απόσταση.
- ΠΟΛΕΜΟΣ: Και για το τέλος, λίγο μελάκι Αττικό, για να γκρεμίσω την Αθήνα.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Αχ, Απόλλωνα ήρθε κι η σειρά μας. Όχι την Αθήνα να χαρείς! Βγάλε το μέλι απ' την συνταγή, δεν ταιριάζει με τα σκόρδα.
- ΠΟΛΕΜΟΣ: Τάραχε που είσαι;
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Έρχεται ο πόλεμος!
- ΠΟΛΕΜΟΣ: Που είσαι βρε παιδί μου, έλα λίγο εδώ που σε φωνάζω
- ΤΑΡΑΧΟΣ: Τι θέλεις πάλι αφεντικό;
- ΠΟΛΕΜΟΣ: Πρόσεξε πως μου μιλάς γιατί θα στην αστράψω.
- ΤΑΡΑΧΟΣ: Συγγνώμη αφεντικούλι μου. Αυθαδίασα. Πείτε μου τι να κάνω. Στις διαταγές σας.
- ΠΟΛΕΜΟΣ: Πάλι κοπροσκυλιάζεις βρε τεμπέλη;
- ΤΑΡΑΧΟΣ: Εγώ να κοπροσκυλιάζω; Εγώ που για να κάνω τη μια δουλειά, αφήνω την άλλη στη μέση και δεν την ξαναπιάνω;
- ΠΟΛΕΜΟΣ: Πήγαινε φέρε μου ένα γουδοχέρι.
- ΤΑΡΑΧΟΣ: Γουδοχέρι; Που να το βρω το γουδοχέρι; Δεν φέραμε μαζί μας.
- ΠΟΛΕΜΟΣ: Και γιατί δεν αγόρασες βρε ανεπρόκοπε;
- ΤΑΡΑΧΟΣ: Χθες εγκατασταθήκαμε εδώ αφεντικό. Δεν πρόλαβα ακόμα να ψωνίσω.
- ΠΟΛΕΜΟΣ: Πήγαινε φέρε μου ένα από την Αθήνα.
- ΤΑΡΑΧΟΣ: Στην Αθήνα! Μάλιστα! Φεύγω αφεντικό μου, αμέσως!

(Φεύγει ο Τάραχος)

- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Αχ, καημένα μου παιδιά, τι πρόκειται να πάθουμε μόλις ετούτος γυρίσει με το γουδοχέρι. Τίποτα δεν θα μείνει όρθιο στην πλάση. Κι εσείς κι εγώ θα αφανιστούμε. Α, νάτος που έρχεται. Γρήγορος που είναι ο άτιμος. Λοιπόν γεια σας και χάρηκα για την γνωριμία.

ΠΟΛΕΜΟΣ: Λοιπόν τι έγινε; Μου το 'φερεις;
ΤΑΡΑΧΟΣ: Ποιο;
ΠΟΛΕΜΟΣ: Τι ποιο; Το γουδοχέρι βρε καταραμένε!
ΤΑΡΑΧΟΣ: Α, ναι το γουδοχέρι! Όχι, δεν είχανε λέει στην Αθήνα.
ΠΟΛΕΜΟΣ: Δεν είχανε;
ΤΑΡΑΧΟΣ: Τα γουδοχέρια όλα τα λιώσανε, για να φτιάξουνε σπαθιά.
ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Μπράβο Αθήνα! Που να 'ξέρες καλό που έκανες στην γη, που δεν άφησες γουδοχέρι όρθιο.
ΠΟΛΕΜΟΣ: Δεν πας τότε στην Σπάρτη να ζητήσεις ένα;
ΤΑΡΑΧΟΣ: Στην Σπάρτη! Πολύ καλή η ιδέα σου αφεντικό. Πως δεν το σκέφτηκα και μόνος μου;
ΠΟΛΕΜΟΣ: Άντε τρέχα βρε ζών και μην αργήσεις!

(Φεύγει ο Τάραχος)

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Κακό που θα μας βρει αν έχουν οι Σπαρτιάτες γουδοχέρι. Μακάρι ετούτος ο δούλος να μπερδευτεί και να μην βρει τον δρόμο. Ωχ, μα να τον που γυρίζει.
ΤΑΡΑΧΟΣ: Αχ, συμφορά που μας βρήκε!
ΠΟΛΕΜΟΣ: Τι έγινε πάλι;
ΤΑΡΑΧΟΣ: Οι Σπαρτιάτες λέει είχαν ένα, αλλά το δάνεισαν στους Θρακιώτες, πήγα λοιπόν στην Θράκη, για να μην λες πως δεν πράττω αυτοβούλως, μα εκείνοι λέει το είχαν δανείσει στους Φωκίδες, οι Φωκίδες πάλι λένε πως δεν ισχύει κάτι τέτοιο και πως τελευταίοι το είχαν οι Λοκρίδες. Οι Λοκρίδες όμως δεν ήξεραν τίποτα για κανένα γουδοχέρι και έριχναν το φταίξιμο στους Μεγαρείς...
ΠΟΛΕΜΟΣ: Και εντέλει;
ΤΑΡΑΧΟΣ: Εντέλει το γουδοχέρι κανείς δεν ξέρει ποιος το έχει και πάει, χάθηκε! Για αυτό καλό είναι να μην δανείζουμε τα πράγματα μας αριστερά - δεξιά. Να τι παθαίνουμε εντέλει!
ΠΟΛΕΜΟΣ: Μία δουλειά σου ανέθεσα βρε αχρείε!
ΤΑΡΑΧΟΣ: Ε, τι να κάνω αφεντικό; Να το γεννήσω;
ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Μου φαίνεται πως καλά πάνε τα πράγματα θνητοί. Δεν έχει μείνει ούτε ένα γουδοχέρι στη γη επάνω. Τώρα δεν θα μπορέσει ποτέ να μας αλέσει.
ΠΟΛΕΜΟΣ: Πάμε μέσα βρε ζωντόβολο και ετοίμασέ μου τα εργαλεία. Αν δεν μπορούμε να βρούμε γουδοχέρι, θα φτιάξω μόνος μου ένα.
ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Ωιμένα συμφορά τη βρήκε τη λύση! Τώρα είναι η ευκαιρία μας άνθρωποι, όσο ετούτο το τέρας ο Πόλεμος κατασκευάζει το γουδοχέρι που θα μας αφανίσει, πάμε όλοι μαζί, εχθρικοί φίλοι να ελευθερώσουμε την ειρήνη. Παραμερίστε τις διαφορές σας. Σε μια σπηλιά είπε ο Ερμής πως την έχουνε κλεισμένη, βαθιά μέσα στην γη. Ελάτε όλοι οι λαοί, φέρτε φτυάρια, τσάπες και σκοιινιά, στα τρίςβαθα της γης να κατεβούμε, το πνεύμα της ειρήνη το αγαθό να ξαναβρούμε.

- ΧΟΡΟΣ: Ερχόμαστε! Ποιος μας καλεί; Σαν όνειρο ειν' όλα. Θα σταματήσει ο πόλεμος. Το άκουσες; Προχώρα.
Μη μου το πεις! Θα τρελαθώ! Τα όπλα πως θα αφήσω.
Αν είναι αλήθεια άνθρωπε στο λέω θα δακρύσω.
- Θα φάω καλά, θα κοιμηθώ, στο σπίτι θα επιστρέψω.
Θα δω τη γυναικούλα μου, με τα παιδιά θα παίξω.
Θα ανάψω και το τζάκι μου, τα πόδια να στεγνώσω.
Από τις μάχες θα 'θελα ο δόλιος να γλιτώσω.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Αφήστε τώρα τα γλέντια και τις χαρές μην μας ακούσει ο Πόλεμος και βγει μian ώρα αρχύτερα από 'κεί μέσα.
- ΧΟΡΟΣ: Όλα αυτά που είπες, μονιασμένοι να δουλέψουμε, για έναν κοινό σκοπό, μας έφτιαξαν το κέφι, εεε, και ήπιαμε κι εμείς ένα ποτηράκι παραπάνω.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Λυπάμαι τώρα που το κέφι θα χαλάσω, αλλά να ξέρετε πως είναι πιθανό τον κέρβερο, σκύλο φρικτό με τρία κεφάλια, να συναντήσουμε στον Άδη.
- ΧΟΡΟΣ: Σιγά να μην το φοβηθούμε το κουτάβι. Αν έχει τρία κεφάλια, όπως λες τρισχαριτωμένο θα 'ναι το Κερβεράκι.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Με τις φωνές σας όπως πάτε, το σχέδιο θα χαλάσετε. Θα μας ακούσει ο Πόλεμος και όλα θα πάνε στράφι.
- ΧΟΡΟΣ: Βρε δεν πάει να γίνει χαλασμός. Με την χαρά που έχω εγώ τώρα, τίποτα δεν καταλαβαίνω.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Τι πάθατε αδέρφια; Γιατί συμπεριφέρεστε έτσι; Έχουμε μια ελάχιστη ευκαιρία την ειρήνη να ξαναφέρουμε στον κόσμο κι εσείς πάτε να την χαλάσετε με τραγούδια και με χορούς;
- ΧΟΡΟΣ: Αλήθεια στο λέω σύντροφε. Εγώ δεν κάνω τίποτα, μόνα τους χορεύουν τα ρημάδια, απ' την πολλή χαρά.
- ΤΡΥΓΑΙΙΟΣ: Χαίρεστε πριν πετύχουμε όμως.
- ΧΟΡΟΣ: Να, στο ορκίζομαι, σταματάω.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Μα αφού χορεύετε ακόμα!
- ΧΟΡΟΣ: Μια τελευταία φιγούρα και τέλος. Αλήθεια στο λέω, μα τον Ηρακλή!
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Ωραία, μια τελευταία και τέλος.
- ΧΟΡΟΣ: Κι άλλη μια γρήγορη, για τον Δια να χαρείς. Μια μικρούλα τσαχπινιά, στο ορκίζομαι και έπειτα σταματάμε.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Να σας χαλάσω εγώ κατίρι; Άντε όμως τώρα φτάνει!
- ΧΟΡΟΣ: Και μια με το αριστερό! Το αριστερό το καημένο να μείνει παραπονεμένο; Τέτοια χαρά που ξεφορτώθηκα τα όπλα πως να κρύψω;
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Αν δεν την κρύψεις την χαρά θα μας βρει καινούρια συμφορά. Κάντε λιγάκι υπομονή και μόλις ελευθερώσουμε την ειρήνη θα μπορείτε να κάνετε ότι λαχταρά η ψυχή σας. Να χορεύετε να τραγουδάτε, στον κόσμο να ταξιδεύετε, παντού να πάτε.

ΧΟΡΟΣ: Αχ, από το στόμα σου και στου Δια το αυτί, μακάρι η μέρα αυτή να 'ρθεί, γιατί βαρέθηκα πια να πολεμάω, τα άρματα σαν γάιδαρος να κουβαλάω, γέρασε το κορμάκι μου από τις κακουχίες, την πλάτη μου την λύγισαν οι δυστυχίες, μα τώρα με την ελπίδα να ξανάβρω την ειρήνη, μπορεί κανείς με νεαρό να με συγκρίνει.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Ελάτε λοιπόν, κουρασμένοι νεαροί όσο αντέχετε ακόμα, να βγάλουμε τις πέτρες απ' της σπηλιάς το μαύρο στόμα.

(Ερχεται ο Ερμής)

ΕΡΜΗΣ: Βρε κάθαρμα, τι ετοιμάζεσαι να κάνεις;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Α, τίποτα το σπουδαίο, όπως είπε και ο Κιλικιώνας ο απατεώνας.

ΕΡΜΗΣ: Χάθηκες, φουκαρά μου! Πάει, ξόφλησες! Τα 'φαγες τα ψωμιά σου!

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Τι είναι αυτά που λες; Γνωρίζεις πότε κόβεται το νήμα της ζωής μου;

ΕΡΜΗΣ: Σήμερα, στο κόβω εγώ, εδώ και τώρα. Δεν ξέρεις πως ο Δίας θα τιμωρήσει όποιον τολμήσει να ξεθάψει την ειρήνη;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Δηλαδή αν αγγίξω έστω και μια πετρούλα, ο Δίας θα με στείλει στον αγύριστο;

ΕΡΜΗΣ: Κατευθείαν και με τον νόμο!

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Τότε... μήπως έχεις να μου δανείσεις είκοσι δραχμές; Θα στις γυρίσω αύριο.

ΕΡΜΗΣ: Εντάξει, τώρα! Ας αφήσουμε τα αστεία.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Αχ, να χαρείς, Ερμάκο μου καλέ, μην μας προδώσεις στους θεούς.

ΕΡΜΗΣ: Αδύνατον! Έχω καθήκον να μιλήσω.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Θυμίσου τον μεζέ που σου 'δωσα πριν λίγο. Τόπο δεν πιάνουν οι θυσίες;

ΕΡΜΗΣ: Δεν δέχομαι δωροδοκίες. Αν σας αφήσω, ο Δίας θα με κάνει σκόνη.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Σε παρακαλώ, καλύτερε Θεέ απ' όλους! Μην μας κάνεις βούκινο στον Διά! Έλάτε κι εσείς, μιλήστε! Τι κάθεστε σαν χάνοι και κοιτάτε;

ΧΟΡΟΣ: Αχ, ναι καλέ μας Ερμή, να χαρείς, εσύ που είσαι ο πιο όμορφος απ' όλους!

Κι έχεις και μια φωνή, φανταστική! Μην μας προδώσεις στον Διά κι εμείς θα σου κάνουμε θυσίες μια ζωή, τα καλύτερα κοψίδια.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Κοιτά του καημένους πως σε ικετεύουν. Δεν αντέχουν άλλο πόλεμο οι φουκαράδες. Σε ικετεύω, κάνε μας το χατίρι και εγώ θα σου φανερώσω μια ουράνια συνωμοσία ενάντια στους θεούς.

ΕΡΜΗΣ: Τι συνωμοσία, για λέγε. Με κάτι τέτοιο μπορεί και να με πείσεις.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Ο ήλιος και η σελήνη, από καιρό τώρα, σχεδιάζουν να σας βγάλουν απ' την μέση.

ΕΡΜΗΣ: Τι σαχλαμάρες είναι αυτές; Δεν σε πιστεύω.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Αλήθεια σου λέω αφέντη μου. Πείτε και εσείς! Μιλήστε!

ΧΟΡΟΣ: Ναι, ναι έτσι είναι! Το 'χουμε ακούσει. Κάτι έπαθε η σελήνη, της την έδωσε τελείως. Κι ο ήλιος είναι πολύ κομπλέξας!

- ΕΡΜΗΣ: Και γιατί να κάνουν κάτι τέτοιο;
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Γιατί οι άνθρωποι μόνο σε εσάς κάνουν θυσίες κι αυτούς του έχουν ξεχασμένους. Ε, ζήλεψαν το λοιπόν και θέλουνε κι αυτοί το μερτικό τους.
- ΕΡΜΗΣ: Γι' αυτό την βλέπω την σελήνη τελευταία και εμφανίζεται την μέρα και είναι με τον ήλιο ψου ψου ψου όλη την ώρα.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Εμ, γιατί άλλο;
- ΕΡΜΗΣ: Και κάθε χρόνο κλέβουν και μια μέρα και μας βγαίνει το ημερολόγιο λειψό.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Απ' την κακία τους το κάνουν για να σας εκνευρίσουν. Γι' αυτό κι εσύ αγαπημένε μας Ερμούλη, βοήθησε μας να βγάλουμε τις πέτρες απ' το άνοιγμα της σπηλιάς και κάθε χρόνο θα οργανώνουμε μεγάλα Παναθήναια προς τιμήν σου και όσες γιορτές έχουμε για τους άλλους θεούς, σε εσένα θα τις αφιερώσουμε. Όλες!
- ΧΟΡΟΣ: Ερμούγεννα
Ερμοφάνεια
Του Ερμού του Σωτήρος
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Και να! Αμέσως τώρα σου χαρίζω αυτή την κούπα να κάνεις σπονδές.
- ΕΡΜΗΣ: Δεν την λες άσχημη αυτή την κούπα.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Άσχημη; Καλέ αυτή είναι κομψοτέχνημα σπουδαίο. Δώδεκα δραχμές την πήρα στην Αθήνα.
- ΕΡΜΗΣ: Και είπες πως κάθε χρόνο θα μου κάνετε Παναθήναια;
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Φυσικά! Μπορεί και δυο φορές το χρόνο.
- ΕΡΜΗΣ: Και όλες σας τις γιορτές θα τις κάνετε για 'μένα;
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Όλες! Απ' την αρχή του χρόνου μέχρι το τέλος.
- ΕΡΜΗΣ: Μα τι καλός και ευσπλαχνικός που είμαι.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Μα εννοείται.
- ΧΟΡΟΣ: Είσαι! Είσαι πολύ καλός!
- ΕΡΜΗΣ: Πως μπορώ να χαλάσω χατίρι στους καημένους τους ανθρώπους που πέφτουν στα πόδια μου και με παρακαλάνε.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Τι λες τώρα;
- ΧΟΡΟΣ: Δεν μπορείς! Δεν μπορείς!
- ΕΡΜΗΣ: Ωραία λοιπόν, φέρτε σκοινιά, δέστε τις πέτρες και τραβήξτε. Εγώ σας το υπόσχομαι, δεν βγάζω τσιμουδιά.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Σε ευχαριστούμε υπέροχε, πάνσοφε θεέ! Στάσου από πάνω μας εσύ να κάνεις τον εργοδηγό και την δουλειά να επιβλέπεις. Εμπρός εσείς! Φέρτε σκοινιά να δέσουμε τις πέτρες.

- ΧΟΡΟΣ: Πάμε όλοι μαζί
Εγιαμόλα εγιαλέσα
Έχει ο σάκος
ψάρια μέσα
Εγιαμόλα εγιαλέσα
Γεια σου θάλασσα μπαμπέσα
Για μια στιγμή το εγιαμόλα εγιαλέσα είναι τραγούδι που το λένε οι ναυτικοί, εμείς
τώρα πατάμε το πόδι μας στη γη, δεν μας ταιριάζει.
Δίκιο έχει, βλέπεις εσύ θάλασσα
Έχει ο σάκος ψάρια μέσα;
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Δεν αφήνετε τι μας ταιριάζει και τι δεν μας ταιριάζει. Αν προλάβει ο πόλεμος να
φτιάξει το γουδοχέρι του το τρομερό, σας βλέπω να σαλπάρετε με το πολεμικό
ναυτικό.
- ΧΟΡΟΣ: Καλά - καλά δίκιο έχει
Αντί για έγιαμόλα έγιαλέσα
Ας πούμε ένα δυο τρία πους.
Μια στιγμή, τι είναι αυτό το πους;
Δεν είναι το. Είναι “ο” πους, το πόδι. Ένα δυο τρία σπρώχνουμε με το πόδι. Α πολύ
καλό! Πάμε λοιπόν
Ένα δυο τρία πους. Ένα δυο τρία πους.
Μια στιγμή να ρωτήσω κάτι; Είναι ένα δυο τρία πους ή ένα δυο τρία και... πους
Καλή ερώτηση.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Μα δεν μου λέτε είστε τελείως βλαμμένοι; Τραβήξτε να τελειώνουμε μian ώρα
αρχύτερα, γιατί σας βλέπω να φοράτε στους πόδας τα στρατιωτικά σας
υποδήματα.
- ΧΟΡΟΣ: Δίκιο έχει, τραβήξτε, δεν είναι παπούτσια αυτά, τα πόδια μας γέμισαν κάλλους
και εξανθήματα, τόσα χρόνια.
Τι θα λέγατε να πούμε χει χο χει χο; Α ναι, καλό αυτό το χει χο, μ’ αρέσει.
Πάμε λοιπόν.
Χει χο χει χο.
Τραβήξτε για να βγάλουμε τις πέτρες από εδώ. Χει χο χει χο.
Ειρήνη για να φέρουμε ξανά στον κόσμο αυτό.

Μα γιατί δεν κουνιούνται οι άτιμες οι πέτρες;
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Βάζετε όλη σας την δύναμη; Τραβάτε αποφασιστικά;
- ΧΟΡΟΣ: Τραβάω! Τραβάω! Δεν βλέπεις πως κρεμάστηκα επάνω στο σκοινί;
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Αν έστω κι ένας δεν θέλει την ειρήνη, οι πέτρες δεν θα κουνηθούν.
- ΧΟΡΟΣ: Ποιος άτιμος δεν θέλει την ειρήνη;
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Είναι πολλοί που έχουν συμφέρον απ’ τον πόλεμο.
- ΧΟΡΟΣ: Οι Λάκωνες πάντως τραβάνε μια χαρά, τους βλέπω εκεί πίσω.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Τράβα!
- ΧΟΡΟΣ: Κι οι Βοιωτοί το ίδιο.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Ίσως κάποιος στρατηγός, φοβάται πως θα χάσει τον μισθό του.
- ΧΟΡΟΣ: Λάμαχε αν μ’ ακούς, τράβα, στο θεό σου, θα σε πιάσω και θα σου ξεριζώσω το
λοφίο.

- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Ίσως κανένας οπλοποιός ή κάποιος που φτιάχνει πανοπλίες.
- ΧΟΡΟΣ: Ας βρουν άλλη δουλειά να κάνουν. Ας γίνουν καφετζήδες.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Ή κάποιος μαυραγορίτης που πουλάει πανάκριβα το λάδι και το τυρί, και στην ειρήνη το κέρδος του θα εξανεμιστεί.
- ΧΟΡΟΣ: Δεν πειράζει, ας σκεφτούνε μια φορά κι αυτοί το κοινό καλό και όχι μοναχά το ρευστό.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Ελάτε, τραβήξτε! Βάλτε όλη σας τη δύναμη. Θα δείτε, η ζωή μας θα γίνει πιο ωραία.
- ΧΟΡΟΣ: Τραβήξτε! Τραβήξτε δυνατά!
Χέι Χο! Χέι Χο!
Τραβάω! Κοντεύω να σκάσω!
Χέι Χο! Χέι Χο!
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Να τη, που ελευθερώθηκε! Καλωσήρθες ξανά στον κόσμο ειρήνη! Έλα κοντά μας.
- ΧΟΡΟΣ: Τι όμορφη που είναι.
- ΕΡΜΗΣ: Είναι! Πως δεν είναι.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Τα μάτια μου πονάνε το φως σου σαν κοιτάζω και σαν παιδί δακρύζω μόνο που σ' αντικρίζω. Η καρδιά μου φτερουγίζει. Χαίρε εσύ, πανέμορφη των σταφυλιών δωρήτρα. Λέξη πολύτιμη δεν έχω να σ' ονομάσω. Χαίρε οπώρα, χαίρε θεωρία.
- ΧΟΡΟΣ: Τα μαλλιά της είναι χρυσαφένια, τα μάτια της αστράφτουν και πως μυρίζει η άτιμη, μου 'ρχετε μια ευωδία.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Ναι πράγματι! Μυρίζω λουλούδια και κάμπους φορτωμένους με καλούδια.
- ΧΟΡΟΣ: Φρούτα χυμούς γεμάτα και ζαρζαβατικά που λάμπουν στον ήλιο.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Μου μυρίζει νιότη και τραγούδια
- ΕΡΜΗΣ: Μυρίζουν η νιότη και τα τραγούδια;
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Πως δεν μυρίζουν; Ευωδιάζουν οι γιορτές, οι χοροί, τα πανηγύρια.
- ΧΟΡΟΣ: Φωτιές που ψήνουν λικουδιές λαχταριστές. Λουκάνικα και μπριζολίδια.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Μυρίζουν οι θάλασσες και τα ποτάμια, τα γέλια των κοριτσιών, των αγοριών οι μπούκλες οι κυματιστές.
- ΧΟΡΟΣ: Αχ ειρήνη. Σαν άνθρωπος κι εγώ θέλω να ζήσω.
- ΕΡΜΗΣ: Κοιτάξτε τις πόλεις που κάνουν ειρήνη μεταξύ τους. Πως αγκαλιάζονται και πως φιλιούνται.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Κι ας είναι οι μούρες τους γεμάτες μελανιές, απ' τις μπουνιές που ρίχναν μόλις χθες.
- ΕΡΜΗΣ: Κοίτα, ένας που έφτιαχνε όπλα, έπεσε κάτω και κλαίει απαρηγόρητος. Πως θα βγάξει τώρα κέρδος ο κακόμοιρος;

- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Κοίτα, κι ένας που πολεμούσε χρόνια στην πρώτη γραμμή πήγε πλάι του και του αμόλησε κλανιά στην κεφαλή.
- ΕΡΜΗΣ: Οι παλιοί εχθροί πιάνονται από τους ώμους. Χορεύουν και τραγουδάνε.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Ακούστε με τώρα όλοι! Στο χώμα αφήστε τα όπλα, δεν μας χρειάζονται πια. Πιάστε τσαπιά, δρεπάνια και σφυριά και στις δουλειές σας επιστρέψτε. Ανοίξτε ξανά τα εργαστήρια και τα μαγαζιά. Οι αγρότες στα χωράφια σας γυρίστε. Τόσα χρόνια είχαμε κάνει τον πόλεμο δουλειά. Τώρα πρέπει και πάλι ο κόσμος να προκόψει, το εμπόριο να ανθίσει, το θέατρο να ανοίξει, φιλόσοφοι φιλοσοφείστε, μουσικοί, στίχους καινούριους, για την ειρήνη, μελοποιείστε.
- ΕΡΜΗΣ: Τώρα θα σας πω, πως αρχίσαν όλα. Πως απ το τίποτα ξέσπασε ο πόλεμος κι έπιασαν οι Αθηναίοι με τους Σπαρτιάτες τον καβγά. Πρώτα ξεκίνησαν οι διαφωνίες, έπειτα εξελίχθηκαν σε εχθροπραξίες, τέλος άρχισαν και οι δολοφονίες. Μια βεντέτα είναι ο πόλεμος, τίποτα παραπάνω. Το πείσμα των ανθρώπων τον κρατάει ζωντανό. Ο ένας λέει “τούτη η γη είναι δίκη μου” ο άλλος “μα εμένα ο παππούς μου είχε κτήματα εδώ” κι αντί να κάτσουν κάτω και δίκαια να τα μοιράσουν, βγάζουν σπαθιά, ο ένας τον άλλο για να σφάξουν. Λένε οι Σπαρτιάτες “Μας ενοχλεί η Αθήνα, καθόλου δεν μας πάει” λένε κι οι Αθηναίοι “οι Σπαρτιάτες σαν λαός μας χαλάνε την αισθητική, ας τους διώξουμε απ’ τη γη”. Τι σας έφταιξε βρει η Αθήνα; Κι εσάς, τι σας έφταιξε η Σπάρτη; Αντί να κοιτάτε τα δικά σας ελαττώματα, ασχολείστε με των άλλων τα καμώματα; Αν ο καθένας προσπαθούσε να βελτιώσει τον εαυτό του και άφηνε τους άλλους σε ησυχία, πόλεμοι δεν θα υπήρχανε ποτέ, ούτε αδικία. Όμως σας πιάνει μια μανία, αντί να εξελίσετε και να προχωράτε, πάνω στους άλλους την οργή σας να ξεσπάτε.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Μα τον Απόλλωνα, τι ωραία που τα λέει ο Ερμής.
- ΕΡΜΗΣ: Κι όταν αργότερα σας κούρασαν οι μάχες και θέλατε ξανά ειρήνη, εκείνοι που απ’ τον πόλεμο είχαν κέρδος, πουλώντας όπλα, φοβήθηκαν μην χάσουν τα λεφτά τους κι άρχισαν να πληρώνουν δημαγωγούς, τα αυτιά σας να κοιμίσουν και από το λήθαργο ποτέ να μην ξυπνήσουν.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Άκου πράγματα. Δεν τα γνωρίζαμε αυτά!
- ΕΡΜΗΣ: Σε όλους αυτούς λοιπόν θα απευθυνθώ που τόσα χρόνια, για το προσωπικό τους όφελος, δεν ήθελαν ο Πόλεμος να σταματήσει. Τι σας έφταιξε η Σπάρτη; Τι σας έφταιξε η Αθήνα; Αφήστε ο ένας τον άλλο να χαρεί. Να φύγουν οι πίκρες, η πείνα να χαθεί.
- ΧΟΡΟΣ: Εντάξει μπράβο του, μπράβο του.
Τα λέει πολύ ωραία. Είναι θεός μιλάμε.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Όμως η σεβαστή θεά δεν θέλει να μιλήσει;
- ΕΡΜΗΣ: Όχι δεν τη βλέπεις. Είναι μαζί σας θυμωμένη.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Δεν θέλει τουλάχιστον σε εσένα να τα πει;
- ΧΟΡΟΣ: Ναι, ναι. Από το στόμα της και στου θεού τ’ αυτί!
- ΕΡΜΗΣ: Καλή ιδέα. Πες μας πολυαγαπημένη μας ειρήνη. Τι σκέφτεσαι γι’ αυτούς εδώ; Α; Αχά! Τι μου λες; Ναι... ναι... εντάξει τώρα! Πως; Απίστευτο! Τρομερό! Τι να πει κανείς; Ναι, ναι, ναι. Αχά! Κατάλαβα.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Τι είπε;

ΕΡΜΗΣ: Θέλεις στ' αλήθεια να ακούσεις;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Πως δεν θέλω; Ναι.

ΕΡΜΗΣ: Σε προειδοποιώ, θα στεναχωρηθείς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Ότι κι αν είπε, θέλω να το ξέρω.

ΕΡΜΗΣ: Πολύ καλά. Είπε πως είστε τομάρια.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Τομάρια;

ΕΡΜΗΣ: Ναι και βόδια.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Βόδια ε;

ΕΡΜΗΣ: Μάλιστα βόδια! Ήρθε, λέει, η ίδια τρεις φορές την πόρτα της πόλης να χτυπήσει, δίνοντας σημάδια καθαρά να αφήσετε τα όπλα κι εσείς δεν της δώσατε καμία σημασία.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Ότι και να πει έχει δίκιο. Ζήτησε της να μας συγχωρήσει.

ΕΡΜΗΣ: Λέει πως θα το σκεφτεί. Θέλει όμως και κάτι να μάθει. Ναι; Ρωτάει ποιος μέσα στην πόλη σας την αγαπούσε πιο πολύ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Ε, αυτό είναι εύκολο. Ο Κλεώνυμος φυσικά.

ΕΡΜΗΣ: Ποιος είναι ο Κλεώνυμος; Έκανε προσπάθειες τον πόλεμο να σταματήσει;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Όχι καλέ, που τέτοια πράγματα, ο Κλεώνυμος; Απλώς όταν πήγαινε στην μάχη, πετούσε τα όπλα και γινότανε καπνός. Από τον φόβο του την αγαπούσε ο δειλός. Μα θα 'πρεπε κι εμείς το παράδειγμα του να έχουμε ακολουθήσει κι όχι το παίζουμε παλικαράδες.

ΕΡΜΗΣ: Θέλει και κάτι άλλο να ρωτήσει, μια στιγμή. Ρωτάει, στις Πνύκας την βουλή ποιος είναι αρχηγός;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Ο Υπέρβολος, γιατί;

ΕΡΜΗΣ: Λέει πως είναι άτιμος πολύ, καθόλου δεν τον θέλει και εσείς είστε χαζοί που τον εκλέξατε ηγέτη.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Θα τον διώξουμε, να μην ανησυχεί. Θα τον στείλουμε στην Σάμο να κάνει διακοπές.

ΕΡΜΗΣ: Ζητάει να μάθει τι κάνει ο Σοφοκλής. Είναι παλιός γνωστός της.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Αχ, γέρασε ο καημένος. Μόνο τα χρήματα τον νοιάζουν πια. Έχει χώσει όλα του τα λεφτά σε ένα μαξιλάρι και τη νύχτα το σφίγγει δυνατά και πάει σύννεφο η κλανιά.

ΕΡΜΗΣ: Κρίμα. Έλα εδώ. Η ειρήνη θέλει κάτι από εσένα που προσπάθησες να την ελευθερώσεις.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Ότι θέλει από εμένα θα το κάνω.

ΕΡΜΗΣ: Μα πριν το μάθεις, πρέπει στα γόνατα να πέσεις και να την παρακαλέσεις να σας συγχωρήσει.

ΧΟΡΟΣ: ΣΥΓΓΝΩΜΗ! ΣΥΓΓΝΩΜΗ!

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Επειδή θα πάρει ώρα μέχρι να μας συγχωρήσει, τριάντα χρόνια πολεμούσαμε βλέπεις, κάντε ένα διάλειμμα εσείς να φάτε τα πατατάκια σας, τα ποπκορνάκια σας, να δουλέψει και το κυλικείο και συνεχίζουμε σε λίγο να δούμε τι με θέλει η Ειρήνη.

ΧΟΡΟΣ: ΣΥΓΓΝΩΜΗ! ΣΥΓΓΝΩΜΗ! ΣΥΓΓΝΩΜΗ!

ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: ΣΥΓΓΝΩΜΗ! ΣΥΓΓΝΩΜΗ! ΣΥΓΓΝΩΜΗ!

ΕΡΜΗΣ: Εντάξει φτάνει. Έλα εδώ. Όπως σου είπα και πριν από το διάλειμμα, η Ειρήνη θέλει κάτι από εσένα που προσπάθησες να την ελευθερώσεις

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Όπως σου είπα και εγώ, ότι θέλει από εμένα θα το κάνω.

ΕΡΜΗΣ: Ζητάει την Οπώρα να νυμφευθείς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Αλήθεια; Την Οπώρα; Μα είναι τόσο ωραία. Εμένα τον καρμύρη θα παντρευτεί η κοπέλα;

ΕΡΜΗΣ: Μάλιστα εσένα, Μαζί θα καλλιεργήσετε την γη και θα γεννήσετε αμέτρητα σταφύλια.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Αυτό θα κάνω, θεά μου αγαπημένη. Σε ευχαριστώ πολύ.

ΕΡΜΗΣ: Λέει επίσης να πάρεις την Θεωρία και να την πας στην Βουλή. Εκεί είναι η θέση της και πρέπει να επιστρέψει.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Αχ ναι, η Θεωρία. Έλειπε τόσα χρόνια απ' την Βουλή και οι Βουλευτές είχανχαζέψει.

ΕΡΜΗΣ: Γεια και χαρά σου άνθρωπε. Και όπως είπαμε ε; Μην το ξεχάσεις!

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Μην ανησυχείς. Από εδώ και στο εξής όλες οι γιορτές θα είναι για σένα. Έλα σκαθάρι μου καλό, επιστρέφουμε στο σπίτι.

ΕΡΜΗΣ: Α, ναι. Ξέχασα να σου το πω. Το σκαθάρι σου το είδε ο Δίας, του καλάρωσε και το πήρε για δικό του.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Αλήθεια, το τσίμπησε το σκαθαράκι; Τι να κάνουμε, Δίας είναι αυτός, δεν μπορείς να του αρνηθείς; Μα πως θα φύγω από εδώ;

ΕΡΜΗΣ: Φίλε μου, δεν το γνωρίζεις πως όποιος ζει ειρηνικά βγάζει στα πόδια του φτερά; Κρατήσου απ' την θεά κι όπως θα απλώνεται στη γη θα πας κι εσύ μαζί της.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Ελάτε κορίτσια κρατηθείτε. Ότι μας πρόσταξε η θεά, αμέσως θα το πράξουμε.

ΧΟΡΟΣ: Πίσω στο σπίτι όλοι μας γυρίζουμε επιτέλους
Χρόνια ο φαύλος πόλεμος μας είχε σκορπισμένους
Μην ξαναφύγεις πια ποτέ στις μάχες μη γυρίσεις

Όσα δεινά μας βρήκανε μακριά να τα σκορπίσεις

Θα ναι η ζωή μας όμορφη, απελευθερωμένη Θα τρώμε,
θα χορεύουμε σ' όλη την οικουμένη
Δεν θα 'χούμε έγνοιες μάτια μου, δεν θα χούμε σκοτούρες
Νέες θα ανακαλύπτουμε, χορευτικές φιγούρες

ΔΟΥΛΟΣ Α: Αφεντικό μου γύρισες;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Έτσι άκουσα να λένε.

ΔΟΥΛΟΣ Α: Είσαι καλά; Τι έχεις;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Τι να έχω; Πήγα στον ουρανό και γύρισα, κουράστηκα ο δόλιος.

ΔΟΥΛΟΣ Α: Να σε βοηθήσω αφέντη μου, να βάλω ένα χεράκι;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Άσε με, μη με πιάνεις. Δώσε μου λίγο αέρα. Θα με σκάσεις.

ΔΟΥΛΟΣ Α: Εντάξει αφεντικό... πες μου κάτι όμως.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Τι είναι; Τι θες να μάθεις;

ΔΟΥΛΟΣ Α: Εσύ που έφτασες ψηλά και όλα τα είδες, μπορείς να μου πεις τι είναι τα αστέρια;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Τα αστέρια ε;

ΔΟΥΛΟΣ Α: Ναι. Να σου πω εγώ τι πιστεύω και να μου πεις αν έχω δίκιο;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Για πες.

ΔΟΥΛΟΣ Α: Πως είναι άνθρωποι που ζούσαν κάποτε στην γη.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Μπράβο σου, βρε θηρίο! Το βρήκες!

ΔΟΥΛΟΣ Α: Το 'ξερα! Μα πόσο έξυπνος είμαι τελικά;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Είσαι πανάθεμά σε. Θα σου δώσουμε πτυχίο!

ΔΟΥΛΟΣ Α: Κι αυτό εκεί το λαμπερό ποιος είναι;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Α αυτός είναι ο Ίωνας ο ποιητής από την Χίο, θυμάσαι που τραγουδούσε
"Αυγερινέ μου, Αυγερινέ μου"; Ε, γι' αυτό τον λόγο, τον έκαναν άστρο της αυγής.

ΔΟΥΛΟΣ Α: Κι εκείνα εκεί που τρεμοπαίζουν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Αυτά είναι καλεσμένοι που φεύγουν από δείπνο και κρατάνε φαναράκια
για να βλέπουν.

ΔΟΥΛΟΣ Α: Άκου να δεις φίλε μου!

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Δεν με παρατάς με τις ανοησίες σου; Πήγαινε ετοίμασε το σπίτι. Από εδώ η
Οπώρα, η μέλλουσα γυναίκα μου, φρόντισε τη μέχρι να γυρίσω.

ΔΟΥΛΟΣ Α: Καλωσόρισες κυρία μου καλή. Πέρασε μες στο σπίτι. Εσύ αφέντη μου που
θα πας με το καλό;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Πρέπει να παραδώσω στην Βουλή την Θεωρία.

- ΔΟΥΛΟΣ Α: Α, ναι την Θεωρία... ποια;
- ΧΟΡΟΣ: Σπουδαίος άνθρωπος αυτός ο Τρυγαίος.
Απλός, γι' αυτό είναι σπουδαίος.
Δεν θέλει αδριάντες και υστεροφημία. Παράσημα και μεγαλεία.
Θέλει γλυκά η ζωή μας να κυλάει μες την ειρήνη.
Είδατε που επανέφερε την Θεωρία στην Βουλή; Τώρα
να δω αν για πόλεμο κανείς θα ξανά πει.
'Όχι! Τώρα ο καθένας με επιχειρήματα θα πρέπει να μιλάει.
Δεν θα φωνάζει, και το χέρι θα χτυπάει, τους άλλους για να πείσει.
Είδατε και τον Υπέρβολο επίσης, πως τον έδιωξε και τον έστειλε στην Σάμο; Τέρμα
πια οι υπερβολές Υπέρβολε κεφάλια!
Τέρμα πια οι μάχες!
Τώρα σε πανηγύρια θα πηγαίνουμε μεγάλα! Τώρα αρχίζουν οι γιορτές!
- ΔΟΥΛΟΣ Β: Τι κάνουμε αφεντικό; Να στρώσουμε τραπέζια; Τον γάμο σου με την Οπώρα να
να ετοιμάσουμε;
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: 'Όχι ακόμα. Πρώτα θα πρέπει να εγκαταστήσουμε στην κόσμο την ειρήνη.
Ελάτενα προσευχηθούμε σε εκείνη και να κάνουμε θυσίες.
- ΔΟΥΛΟΣ Β: Θυσίες; Να φέρω την αγελαδίτσα, το γουρουνάκι ή μήπως το αρνί;
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: 'Όχι, δεν θέλει ζώα η ειρήνη να θυσιάζουμε σ' αυτή. Είναι κρίμα. Βαρέθηκε πια
τους σκοτωμούς. Τόσα χρόνια στον πόλεμο τρώγαμε φασόλια και φακές. Αυτά
θέλει κι εκείνη για σπονδές. Βάλτε τσουκάλια πάνω στην φωτιά να βράσουμε
όσπρια και κριθάρι.
- ΔΟΥΛΟΣ Β: Μπράβο η θεά, είναι οικονομική. Μακάρι να 'την έτσι όλοι οι θεοί.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Τι νόμιζες; Τους αγαπάει τους ανθρώπους, δεν θέλει να τους ξεκάνει. Έλα φέρε
τα αγγεία με τις σπονδές. Εσύ πανέμορφη θεά, σεβαστή και αγαπημένη, δέξου τη
θυσία μας μέσα απ' αυτό το κύπελλο.
- ΔΟΥΛΟΣ Β: Μα πρόσεχε γιατί είναι φασολάδα, θα πάει η κλανίτσα σύννεφο.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Τους Έλληνες, μετά από τριάντα χρόνια πόλεμο, κάν' τους να αγκαλιαστούν για
το κοινό καλό.
- ΔΟΥΛΟΣ Β: Μα πρώτα ας πλυθούν λίγο, γιατί βρωμούν σαν το σκατό.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Βοήθησε οι πάγκοι μας και πάλι να γεμίσουν. Μήλα, ντομάτες, λάχανα, αγγούρια
και ελίτσες.
- ΔΟΥΛΟΣ Β: Και για όσους τρώμε πιο εκλεκτά, φέρε και σαρδελίτσες.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Κάνε τις μέρες μας ζεστές, στην αγορά να τριγυρνάμε.
- ΔΟΥΛΟΣ Β: Κάνε τις νύχτες μακριές, να προλαβαίνω να κοιμάμαι.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Ωραία, τελειώσαμε με τις θυσίες. Πήγαινε τώρα ετοίμασε το σπίτι για το γλέντι.
Απόψε στον γάμο μου με την Οπώρα θα καλέσουμε όλη την Αθήνα.
- ΔΟΥΛΟΣ Β: Κι έλεγα πως εν καιρό ειρήνης θα ξαποστάσω λίγο.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Ακόμα εδώ είσαι;

ΔΟΥΛΟΣ Β: Τρέχω αφεντικό. Δεν βλέπεις που έβγαλα φτερά στα πόδια;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Φέρε τα κάρβουνα, πρώτα θα ψήσουμε πίτες και θαλασσινά.

ΔΟΥΛΟΣ Β: Ορίστε έρχομαι, έρχομαι φτάνω. Κάποιος πλησιάζει αφεντικό.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Μην δίνεις σημασία. Ρίξε τις πίτες πάνω.

ΔΟΥΛΟΣ Β: Πρώτα αυτές με το τυρί;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Ναι και λάδωνε καλά να μην κολλήσουν.

ΔΟΥΛΟΣ Β: Είναι περίεργος πολύ. Κοιτά πως μας κοιτάζει.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Είναι ο Ιεροκλής από τον Ωρεό. Αυτός δεν θέλει την ειρήνη και όλο κράζει.

ΔΟΥΛΟΣ Β: Και γιατί;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Γιατί μετά από κάθε μάχη, καταπατούσε την ξένη γη και την έκανε δική του. Είναι μεγάλος οικοπεδοφάγος. Αν ήταν στο χέρι του, ο πόλεμος δεν θα τέλειωνε ποτέ.

ΔΟΥΛΟΣ Β: Α, τον άτιμο.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Κάνε πως δεν τον βλέπεις.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ: Τι καλά ψήνετε εδώ; Μοσχοβόλησε ο τόπος.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Βάλε λαδάκι σε αυτήν και γύρνα τη να μην αρπάξει.

ΔΟΥΛΟΣ Β: Μάλιστα, λαδώνω και γυρίζω.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ: Τυροπιτούλες βλέπω. Με ανθότυρο και φέτα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Τσίμπα κι αυτή με την πιρούνη μη φουσκώσει.

ΔΟΥΛΟΣ Β: Να ρίξω και θυμάρι;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Ρίξε.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ: Για να κόψω ένα κομμάτι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Άστην! Δεν είναι έτοιμη ακόμα. Ρίξε και λίγες πιπεριές.

ΔΟΥΛΟΣ Β: Ρίχνω.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ: Αυτές εκεί γύρνα τες θα σου καούν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Πολύ ανακατεύεσαι σε ξένη ψησταριά.

ΔΟΥΛΟΣ Β: Να στρώσω τα τραπέζια αφεντικό;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Ναι, και βάλε και κρασί στις νταμιτζάνες.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ: Αυτή θέλει λίγο λάδωμα σου ξεράθηκε.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Την ξέρω την δουλειά μου, μην σε νοιάζει.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ: Έχετε γλέντι απόψε εδώ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Μάλιστα.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ: Και γιατί;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Γιορτάζουμε.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ: Τι πράγμα;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Την ειρήνη.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ: Έλα Διά μου πράγματα! Μα είναι δυνατόν να γιορτάζετε για την ειρήνη; Για αυτή τη συμφορά που μας βρήκε;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Συμφορά; Η ειρήνη;

ΙΕΡΟΚΛΗΣ: Το θέλημα των θεών, άμυαλοι, δεν το ακούτε;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Όχι, ποιο είναι το θέλημα των θεών. Από που έρχεται; Δεν το ακούω.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ: Το ακούω όμως εγώ. Λένε να πάρουμε τα όπλα και τον πόλεμο να αρχίσουμε ξανά κι όχι να κάνουμε ειρήνη λες και είμαστε τίποτα κότες.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Κότες ε; Τι μας λες;

ΙΕΡΟΚΛΗΣ: Πήγατε και κάνατε ειρήνη με την Σπάρτη. Γιατί; Τα κάνατε πάνω σας; Βρε όταν εμείς είχαμε πολιτισμό και φιλοσοφούσαμε, αυτοί ήταν πάνω στα δέντρα και τρώγανε μπανάνες.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Πίθικοι λοιπόν οι Σπαρτιάτες;

ΙΕΡΟΚΛΗΣ: Μάλιστα! Απολίτιστοι και πονηροί σαν αλεπούδες. Και εσείς οι μπούφοι τους πιστέψατε. Οι Λάκωνες μόλις βρούνε ευκαιρία θα μας κάψουν, να μου το θυμάσαι. Α, να αυτή είναι έτοιμη, την παίρνω.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Άστην κάτω που να σ' εύρει συμφορά. Δεν κάναμε λοιπόν καλά που συνάψαμε ειρήνη με την Σπάρτη;

ΙΕΡΟΚΛΗΣ: Όχι καθόλου! Δεν το θέλουν οι θεοί. Ο πόλεμος πρέπει να συνεχιστεί, έτσι λέει ο Δίας.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Και μέχρι πότε;

ΙΕΡΟΚΛΗΣ: Μέχρι ο λύκος να παντρευτεί την προβατίνα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Τι μας λες; Μπορεί ο λύκος να παντρευτεί την προβατίνα;

ΙΕΡΟΚΛΗΣ: Μέχρι η βρωμούσα να πάψει να βρωμάει.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Άκου τι λέει ο γελοίος! Η βρωμούσα θα πάψει να βρωμάει;

ΙΕΡΟΚΛΗΣ: Μέχρι ο κάβουρας να πάει ίσια.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Ίσια ο κάβουρας;

ΙΕΡΟΚΛΗΣ: Μέχρι ο σκαντζόχοιρος να γίνει λείος.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Τι ωραία που τα λέει. Να συνεχίσουμε δηλαδή να πολεμάμε, μέχρι η μια πόλη από τις δυο, να καταρρεύσει;

ΙΕΡΟΚΛΗΣ: Η Σπάρτη θα καταρρεύσει, όχι η Αθήνα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Και πως το ξέρεις;

ΙΕΡΟΚΛΗΣ: Έχουμε ανώτερο εξοπλισμό.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Α, είσαι ειδικός εσύ.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ: Και βέβαια είμαι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Να σου πω εγώ τι θα γίνει; Άστην κάτω.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ: Τι θα γίνει;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Άστην κάτω είπα. Τι θα γίνει; Άστην κάτω!

ΙΕΡΟΚΛΗΣ: Για πες μας να το μάθουμε κι εμείς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Αυτό που θα γίνει, άστην κάτω, είναι πως θα καταστραφούμε όλοι μαζί και δεν θα μείνει τίποτα όρθιο στο τέλος. Ούτε Σπάρτη, ούτε Αθήνα. Μονάχα ερημιά.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ: Οικόπεδα δηλαδή. Φανταστικά!

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Μονάχα τα οικόπεδα σε νοιάζουν εσένα. Είπα άστην κάτω! Θεε να χλαπιακιάσεις κίολας όρνεο.

ΔΟΥΛΟΣ Β: Όλα εντάξει αφεντικό. Τα τραπέζια έτοιμα.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ: Φέρε μου κι εμένα ένα πιάτο να σερβιριστώ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Εσύ δεν θα σερβιριστείς.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ: Γιατί;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Γιατί αυτά είναι της ειρήνης τα καλά κι όποιος τον πόλεμο ζητάει, μουχλιασμένη μπομπότα καλύτερα να φάει.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ: Άσε τις ανοησίες και φέρε μου ένα πιάτο, κι ένα κύπελλο κρασί, παρακαλώ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Άκου τον που κάνει και παρακλήσεις. Δεν θα φας, με ακούς; Το στόμα να σφραγίσεις.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ: Δεν θα φάω; Για πρόσεχε με αυτό το πράγμα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Όχι, δεν θα φας, μέχρι ο λύκος να παντρευτεί την προβατίνα, έτσι δεν είπες προ ολίγου;

ΙΕΡΟΚΛΗΣ: Έλα σταμάτα τώρα!

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Μέχρι η βρωμούσα να πάψει να βρωμάει!

ΙΕΡΟΚΛΗΣ: Μα τι πράγματα είναι αυτά;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Μέχρι ο κάβουρας να πάει ίσια!

ΙΕΡΟΚΛΗΣ: Μια πιτούλα μόνο δώσε μου και φεύγω ίσια από 'δω.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Μέχρι ο σκαντζόχοιρος να γίνει λείος! Εσύ απ' της ειρήνης το τραπέζι δεν θα φας! Όξω! Όξω από εδώ αμέσως.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ: Θα πω σε όλους πως είσαι μεγάλος τσιγκούνης. Που μας το παίζεις και

ειρηνιστής.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Κι εγώ θα πω πως είσαι πολεμοχαρής και απατεώνας. Φεύγα! Φεύγα σου λέω!
Δεν φεύγει. Βάρα τον με την κουτάλα. ΔΟΥΛΟΣ Β: Φύγε γύπα! Φύγε κοράκι
μαύρο. Που θέλεις και μερτικό απ' την ειρήνη. ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Μην βρίζεις τα
πουλάκια. Κι αυτά ακόμα την ειρήνη αγαπάνε.

ΔΟΥΛΟΣ Β: Φεύγα γιατί θα σου ανοίξω την κεφαλα.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ: Φεύγω, φεύγω εντάξει μην βαράς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Δείτε έναν ήρωα. Κατατροπώθηκε από μια ξύλινη κουτάλα. Σπουδαίος
πολεμιστής!

ΔΟΥΛΟΣ Β: Εντάξει, δεν τον αδικώ. Με την κουτάλα για κάποιον λόγο δείχνω πολύ
επικίνδυνος.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Έλα τώρα μάζεψέ τα αυτά και ξεκίνα να σερβίρεις, βλέπω τους
καλεσμένους να έρχονται.

ΔΟΥΛΟΣ Β: Πω! Για μας είναι όλοι αυτοί;

ΧΟΡΟΣ: Πόση χαρά τώρα που πέταξα το κράνος
Δεν θέλω πια να τρώω φάβα και κρεμμύδια
Μου 'παν πως γίνεται εδώ πέρα κάποιος γάμος
Κι έρχομαι ευθύς απ' του πολέμου τα συντρίμια

ΑΧ ΑΧ ΑΧ

(Πάμε όλοι στη γιορτή)

Θέλω να πιω, θέλω να φάω και να γλεντήσω
Παρέα με φίλους μου, παρέα με τους εχθρούς μου
με νοστιμιές το άδειο στομάχι να γεμίσω
Μια και καλή θέλω να σβήσω τους καημούς μου

ΑΧ ΑΧ ΑΧ

(Ηρθε η ώρα για φαΐ)

Επιτέλους!

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Περάστε! Καθίστε! Ελάτε από δω! Πάνω στην ώρα φτάσατε! Το γλέντι όπου να
'ναι αρχίζει. Κοιτά κόσμος που έρχεται, γίνεται χαμός.

ΔΟΥΛΟΣ Β: Αφεντικό μου, όλοι οι άνθρωποι σε ευγνωμονούν για το καλό που έκανες στον
κόσμο.

ΔΡΕΠΑΝΟΥΡΓΟΣ: Ο Τρυγαίος! Θέλω να μου πείτε ποιος είναι ο Τρυγαίος!

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Εγώ είμαι.

ΔΡΕΠ: Παλικάρι μου να σε φιλήσω.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Ποιος είσαι άνθρωπε μου; Μήπως είμαι συγγενείς σου;

ΔΡΕΠ: Όχι, σχέση δεν έχουμε καμία, όμως εγώ σε νιώθω σαν παιδί μου. Άσε με να σε
αγκαλιάσω πάλι. Πόσο καλό μας έκανες, ούτε που το γνωρίζεις. Πριν την ειρήνη,
άνθρωπος δεν πάταγε στο μαγαζί μου. Ούτε ένας, να αγοράσει ένα δρεπάνι.
Τώρα δεν προλαβαίνω να τα φτιάχνω, εξαντληθήκαν! Τσακώνονται ποιος θα

αγοράσει το τελευταίο. Ξεχύθηκαν βλέπεις οι αγρότες στα χωράφια και θερίζουν. Δέξου λοιπόν ετούτα τα δρεπάνια από μένα, δώρο στα κάνω για το γάμο σου μετην Οπώρα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Άνθρωπε μου καλέ, σε ευχαριστώ. Θα τα κρεμάσω πάνω απ' το τζάκι. Κι όταν θα έρθει η ώρα στα χωράφια μου να πάω, με ετούτα θα θερίσω. Κάθισε σε ένα τραπέζι και σερβιρίσου. Έχουμε απ' όλα τα καλά.

ΔΡΕΠ: Σε ευχαριστώ, καλό μου παλικάρι. Όλοι οι άνθρωποι σε ευγνωμονούν. Κανένας δεν θέλει να πολεμάει και την ζωή του να τρώει στις μάχες. Όμως τόσα χρόνια δεν τολμούσαν να μιλήσουν. Μόνο εσύ σήκωσες κεφάλι και τα 'βαλες με τον πόλεμο. Ποτέ δεν θα ξεχάσουμε το καλό που έκανες στη γη.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Για το καλό όλων μας το έκανα.

ΔΡΕΠ: Να σε έχει η θέα ειρήνη πάντοτε καλά.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Σε ευχαριστώ. Σε ευχαριστώ άνθρωπε μου. Μπες μέσα μαζί με τους άλλους να φας και να χαρείς.

ΟΠΛΟΠΩΛΗΣ: Αχ, άτιμε Τρυγαίε τι μας έκανες.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Τι σας έκανα;

ΟΠΛΟΠΩΛΗΣ: Μας κατέστρεψες! Κλείνει η επιχείρησή σου λέω! Πάει! Ο κλάδος των οπλοποιών αφανίστηκε τελείως!

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Α, κατάλαβα. Όπλα πουλάς καημένε,

ΟΠΛΟΠΩΛΗΣ: Μάλιστα. Σπαθιά, κοντάρια, πανοπλίες, κράνη, λοφία.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Ετούτα τα λοφία πόσο τα πουλάς;

ΟΠΛΟΠΩΛΗΣ: Εσύ πόσα μου δίνεις;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Τι να σου πω; Χρησιμεύουν σε τίποτα τώρα πια;

ΟΠΛΟΠΩΛΗΣ: Αν χρησιμεύουν; Εμπνέουν τρόμο στα πεδία των μαχών. Είναι ένδοξα σύμβολα του πολέμου!

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Μμ, ναι, για να δω. Βασικά τώρα μπορείς να τα κάνεις ένδοξες βούρτσες για να καθαρίζεις τα παπούτσια ή ένδοξες σκούπες για την αυλή σου. Σου δίνω ένα καφάσι σύκα.

ΟΠΛΟΠΩΛΗΣ: Εντάξει. Από το τίποτα, κάτι είναι κι αυτό. Μήπως σε ενδιαφέρει κι αυτό το κράνος;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Για δώσε μου να ρίξω μια ματιά. Ναι... θα μπορούσε να γίνει ωραιότατος κουβάς για το σφουγγάρισμα.

ΟΠΛΟΠΩΛΗΣ: Για το σφουγγάρισμα; Γιατί υποτιμάς έτσι τα προϊόντα μου;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Καθόλου δεν τα υποτιμώ. Ίσα ίσα σου βρίσκω λύσεις, να μην φαλιρίσεις.

ΟΠΛΟΠΩΛΗΣ: Στο κράνος που προορίζεται για στρατηγό θα βάλεις μέσα σφουγγαρίστρα;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Γιατί, έχει μεγάλη διαφορά η σφουγγαρίστρα απ' το κεφάλι του στρατηγού;

- ΟΠΛΟΠΩΛΗΣ: Μα τι μου λες; Τεράστια!
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Καμία απολύτως. Μάπα λέμε την σφουγγαρίστρα, μάπας είναι και ο στρατηγός. Το κράνος δεν θα καταλάβει διαφορά. Σου δίνω λοιπόν ένα κιλό κρεμμύδια και το παίρνω.
- ΟΠΛΟΠΩΛΗΣ: Εντάξει, καλά είναι και τα κρεμμύδια. Για δεξ και τούτη την σάλπιγγα του πολέμου. Όταν σαλπίζει, τρέμουν σύγκορμοι οι εχθροί.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Α, τέλεια! Θα την δώσω στην κορούλα μου, να πάει στην φιλαρμονική. Πάρε μισό κιλό πατάτες.
- ΟΠΛΟΠΩΛΗΣ: Ω, μοίρα που κατάντησα; Τα όπλα να ανταλλάζω με ζαρζαβατικά. Κάποτε ερχόταν ο στρατιώτης, πριν απ' τη μάχη να ψωνίσει.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Τώρα θα έρχεται ο πολίτης, το νοικοκυριό να εξοπλίσει. Μην γκρινιάζεις. Να χείρεσαι που έχεις και δουλειά και το εμπόρευμα σου θα πουλήσεις. Κι αν την ειρήνη δέχεσαι. Έμπα στο σπίτι να γλεντήσεις.
- ΟΠΛΟΠΩΛΗΣ: Σε ευχαριστώ. Τι να πω; Είσαι καλός άνθρωπος τελικά.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Η ειρήνη δεν είναι εκδικητική σαν τον πόλεμο. Όποιον αλλάζει μυαλά τον δέχεται χαρούμενη στην αγκαλιά της. Μα τι βλέπω; Τα παιδιά των καλεσμένων βγαίνουν απ, το γλέντι. Τι θέλετε παιδιά μου; Μήπως ψάχνετε το μπάνιο;
- ΠΑΙΔΙ Α: Όχι κύριε, βγήκαμε για να δοκιμάσουμε τα τραγούδια που θα πούμε στο γάμο.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Α, μπράβο σας καλά μου παιδάκια. Θα κάνετε προβίτσα για να πείτε ωραία ε; Ποιο τραγουδάκι θα πεις εσύ παιδάκι μου καλό;
- ΠΑΙΔΙ Α: Θα πω το “Τα άρματα θα πάρω, να θερίσω τον εχθρό”.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Βρε κακό χρόνο νά ‘χεις, γρουσουζικό πλάσμα! Τι το θέλεις το πολεμικό τραγούδι τώρα που έχουμε ειρήνη;
- ΠΑΙΔΙ Α: Τα άρματα θα πάρω να θερίσω τον εχθρό. Επάνω του θα πέσω σαν να ήμουνα θεριό.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Σταματά βρε θεριό που θέλεις να πέσεις και πάνω στον εχθρό!
- ΠΑΙΔΙ Α: Θα βγάλω το σπαθί μου και θα γίνει χαλασμός κρατώντας την ασπίδα μου θα στέκομαι φρουρός
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Σταμάτα βρε μούλικο που θέλεις σπαθιά και ασπίδες! Πάψε γιατί θα σου τις βρέξω!
- ΠΑΙΔΙ Α: Καλά καλά κύριε, μην φωνάζετε. Ορίστε, σταματάω.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Έτσι μπράβο. Γιατί παιδί μου, λες πολεμικά εμβατήρια πάνω που φέραμε την ειρήνη; Πες ένα άλλο τραγουδάκι, πιο ωραίο και πιο ειρηνικό.
- ΠΑΙΔΙ Α: Ποιο να πω κύριε;
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Να πεις ένα που να μιλάει για καλοκαίρια για ακρογιαλιές και αστέρια.
- ΠΑΙΔΙ Α: Α, ξέρω ένα. Να το πω;
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Ναι, παιδί μου. Πες το. Πες το επιτέλους!

ΠΑΙΔΙ Α: Στο ακρογιάλι το όμορφο στου δειλινού την ώρα
ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Μπράβο. Ωραία ξεκινάει αυτό.
ΠΑΙΔΙ Α: Δέσανε πλοία του στρατού να σώσουνε την χώρα
ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Πάλι για στρατούς λες βρε άτιμο;
ΠΑΙΔΙ: Πάτησαν πάνω στη στεριά φαντάρτοι αρματωμένοι Και
ρίχτηκαν στους Λάκωνες που τρέμανε κρυμμένοι
ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Θα σταματήσεις πια με τους πολεμικούς παιάνες ή θα σε πιάσω απ' το μαλλί;
ΠΑΙΔΙ Α: Ε, τι να κάνω κύριε; Αυτά τα τραγούδια μου έμαθαν, δεν ξέρω άλλα.
ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Δεν ξέρεις άλλα; Σταμάτα! Σταμάτα γιατί θα με σκάσεις.
ΠΑΙΔΙ Β: Εντάξει, εντάξει σταματάω.
ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Τίνος είσαι εσύ; Για πες μου. Ποιος είναι ο πατέρας σου;
ΠΑΙΔΙ Α: Ο Λάμαχος ο στρατηγός.
ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Εμ, βέβαια. Έπρεπε να το καταλάβω πως είσαι του Λάμαχου παιδί. Μόνο για μάχες ξέρει να μιλάει και για πολέμους και σε έκανε κι εσένα σαν τα μούτρα του. Πήγαινε πες του πατέρα σου να σταματήσει να σου μαθαίνει τέτοια τραγούδια και να σε πάει στην χορωδία να μάθεις καινούρια, που να μιλάνε για την αγάπη και για πουλάκια και για τέτοια πραγματάκια. Άντε πήγαινε.
ΠΑΙΔΙ Α: Εντάξει κύριε πηγαίνω.
ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Εσύ παιδάκι μου καλό... εσένα σε βλέπω πιο γλυκούτσικο. Εσύ θα μας πεις ένα τραγούδι όμορφο και τρυφερό;
ΠΑΙΔΙ Β: Μάλιστα κύριε.
ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Δεν θα τραγουδήσεις για εχθρούς και πλοία. Εσύ είσαι καλό παιδάκι.
ΠΑΙΔΙ Β: Μάλιστα κύριε.
ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Εσύ θα μας πεις ένα τραγουδάκι που θα μιλάει για την αγάπη.
ΠΑΙΔΙ Β: Μάλιστα κύριε.
ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Για να σ' ακούσω. Για ξεκίνα.
ΠΑΙΔΙ Β: Μια αγάπη έχω μόνο, θέλω να μαθευτεί
ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Τι ωραία, επιτέλους.
ΠΑΙΔΙ Β: Στην ζώνη περασμένο, το ωραίο μου σπαθί
ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Σταμάτα βρε κι εσύ με τα σπαθιά, θα με τρελάνετε τελείως. Φύγε από δω βρωμόπαιδο. Πήγαινε μέσα να φας κι άμα το ξανατραγουδήσεις αυτό θα σου ξεριζώσω το αυτί.
ΠΑΙΔΙ Β: Μάλιστα κύριε.
ΔΟΥΛΟΣ Β: Τι έγινε αφεντικό; Σε βλέπω αγριεμένο.

- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Τόσα χρόνια με τον πόλεμο ξεχάσαμε να ζούμε. Μέχρι και τα παιδάκια που είναι το μέλλον του κόσμου, πολεμικούς παιάνες τραγουδάνε.
- ΔΟΥΛΟΣ Β: Άστα τώρα αυτά αφεντικό, μην συγκύζεσαι. Έφτασε η νύφη στο γλέντι και σε περιμένει. Και είναι ψηλή και όμορφη. Όλοι την κοιτάζουν θαμπωμένοι. Για να σε δω. Καλά κι εσύ κούκλος είσαι ε; Φτου σου μην σε βασκάνω. Άντε πήγαινε μέσα. Όλοι εσένα περιμένουν, για να αρχίσουν να τρώνε και να γιορτάζουν.
- ΤΡΥΓΑΙΟΣ: Κι εσείς παιδιά θα το 'χετε ως τώρα καταλάβει πως η ειρήνη χρειάζεται προσπάθεια μεγάλη για να υπάρχει πάνω στη γη. Και είναι πολλοί που θέλουν να την κρατούν κλεισμένη μέσα σε σπήλαιο βαθύ και τον πόλεμο να αφήνουν να αλωνίζει. Είδατε το γουδοχέρι του τρομερό που παραλίγο την πόλη μας να κάνει σκόνη! Μα τώρα πάνε αυτά. Τώρα είμαστε ελεύθεροι και πάλι να γιορτάσουμε και να χαρούμε. Είστε κι εσείς στο γλέντι καλεσμένοι και να θυμάστε όταν θα τρώτε και θα μασουλάτε με είκοσι μασέλες, στην άκρη μια μικρή μπουκίτσα να φυλάτε και για τον Ερμή που μας βοήθησε κι αυτός πολύ ο καημένος. Μην μείνει παραπονεμένος.
- ΧΟΡΟΣ: Ειρήνη εσύ μας έφερες μεγάλη ευτυχία
Από τον κόσμο ας φύγει για πάντα η κακία
Ο πόλεμος μας τάραξε μας έκανε κουρέλια
Μα τώρα που τελείωσε τρελά θα βάλω γέλια
- Ας φτιάξουν τα τραγούδια μας μια νέα μελωδία
Και οι ρυθμοί μας να ενωθούν σε αυτή την κωμωδία
Πιασμένοι να χορέψουμε με τους παλιούς εχθρούς μας
Στον ουρανό να στείλουμε τους πανηγυρισμούς μας
- Να ζήσει η νύφη η όμορφη, να ζήσει και ο Τρυγαίος
Που είναι άνθρωπος απλός μα είναι και γενναίος
Τα έβαλε με τους θεούς την μοίρα μας να αλλάξει
Τους δυο λαούς κατάφερε ξανά να συνταιριάξει
- Ας φτιάξουν τα τραγούδια μας μια νέα μελωδία
Και οι ρυθμοί μας να ενωθούν σε αυτή την κωμωδία
Πιασμένοι να χορέψουμε με τους παλιούς εχθρούς μας
Στον ουρανό να στείλουμε τους πανηγυρισμούς μας

ΤΕΛΟΣ